

ทิมมดน้อย ก่อนสายน้ำมา

นิทานสัตว์ · ทิมเวิร์คของมดงาน

ก่อนฤดูน้ำหลากจะมาถึง
มดทั้งรังต้องแข่งกับเวลา สะสมเสบียง
และหลบหนีจากฝูงนกที่จ้องจิกกินอยู่กลางฟ้า

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — สัญญาณจากท้องฟ้า

ใต้รากไทรใหญ่ริมลำธารกลางป่า มีอาณาจักรเล็กๆ ซ่อนตัวอยู่ใต้ผืนดิน เป็นรังของมดสีน้ำตาลแดงกลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่ร่วมกันมาหลายชั่วรุ่น รังแห่งนี้มีอุโมงค์ซับซ้อนหลายสิบทาง แยกเป็นห้องเก็บเสบียง ห้องเลี้ยงตัวอ่อน และห้องพักของราชินี มดผู้เป็นศูนย์กลางของทุกชีวิตในรัง

"ฉลาด" มดงานตัวโตที่สุดในรัง ผู้รับหน้าที่เป็นหัวหน้าทีมมาหลายฤดูกาลแล้ว ยืนอยู่ปากทางเข้ารังตั้งแต่เช้าตรู่ หนวดทั้งสองข้างของเธอสั่นไหวถี่ผิดปกติ เธอสูด

กลิ่นอากาศเข้าไปลึกๆ กลิ่นดินที่ชื้นกว่าปกติ กลิ่นลมที่พัดมาจากทางเหนือของ
ลำธาร ทุกอย่างบอกเธอว่าฤดูน้ำหลากกำลังจะมาเร็วกว่าที่คาดไว้

"ปีนี้มาเร็วกว่าทุกปี" ฉลาดพิมพ์คำกับตัวเอง สายตามองไปยังก้อนเมฆสีเทาเข้มที่
ก่อตัวอยู่เหนือแนวต้นไม้ไกลๆ เธอรู้ดีว่าเมื่อฝนแรกของฤดูน้ำหลากตกลงมา น้ำใน
ลำธารจะเอ่อล้นขึ้นมาท่วมพื้นดินรอบรากไทรภายในไม่กี่ชั่วโมง หากวังของพวก
เธอยังไม่มีเสปียงเพียงพอ และยังไม่ได้ปิดปากทางเข้าให้มิดชิด ทุกชีวิตในวังจะ
ต้องเผชิญกับความอดอยากไปตลอดฤดูฝนที่ยาวนาน

เธอหันกลับเข้าไปในวัง เสียงฝีเท้าเล็กๆ ของเธอกระทบพื้นดินเป็นจังหวะเร่งรีบ
ผ่านห้องเก็บเสปียงที่ยังว่างเปล่าเกินครึ่ง ผ่านห้องเลี้ยงตัวอ่อนที่มีไข่และตัวหนอน
นับร้อยรอการดูแล ก่อนจะหยุดอยู่หน้าห้องประชุมกลางวังที่มดงานหลักทุกฝ่าย
กำลังรอเธออยู่

| บทที่ ๒ — ประชุมก่อนพายุ

"ทุกตัวฟังทางนี้" ฉลาดเอ่ยเสียงดังฟังชัด มดงานหลายสิบตัวที่มารวมตัวกันในห้อง
ประชุมกลางวังหยุดกิจกรรมของตัวเองทันที หันมาสนใจ "หนดของฉันบอกว่าฝน
จะมาภายในสองวันนี้ เร็วกว่าที่เราคาดไว้มาก เราต้องเก็บเสปียงให้ได้มากที่สุดเท่า

ที่จะทำได้ก่อนฝนแรกจะตก"

"ป้อม" มดทหารตัวใหญ่ที่สุดในรัง ขากรรไกรแข็งแรงราวกับกรรไกรเหล็ก ยกขาหน้าขึ้นทันที "ผมพร้อมออกไปลุยตั้งแต่ตอนนี้เลยครับ หัวหน้า จะให้ผมบุกก่อน หินขวางทางไหม"

ฉลาดสายหมวดเบาๆ อมยิ้ม "ยังก่อน ป้อม คราวนี้เราต้องใช้สมองมากกว่าแรง เพราะนอกจากฝนแล้ว ยังมีอีกอย่างที่น่ากลัวกว่า" เธอหันไปทาง "ไว" มดสอดแนมตัวเพรียวบางที่ขึ้นชื่อเรื่องความว่องไวที่สุดในรัง "ไว เมื่อเช้าเธอไปสำรวจรอบทุ่งหญ้ามาแล้วใช่ไหม เจออะไรบ้าง"

ไวพยักหน้าหมวดสั้นเบาๆ ด้วยความกังวล "มีฝูงนกกระจอกมาเกาะอยู่บนกิ่งไม้ริมทุ่งเยอะมากครับ มากกว่าทุกปีที่ผ่านมา น่าจะเป็นเพราะฝนใกล้มา แมลงตัวอื่นๆ เริ่มหนีลงดินหมด นกเลยอดอยากและจ้องจะจิกกินทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่กลางแจ้ง"

เสียงพิมพ์้าแตกตึ้นดังขึ้นทั่วห้องประชุม มดงานหลายตัวหันมองหน้ากัน ความกลัวเริ่มปรากฏชัดในหมวดที่สั้นไหวของแต่ละตัว ฉลาดจึงยกขาหน้าขึ้นเคาะพื้นเบาๆ เรียกความสงบกลับมา "อย่าเพิ่งตกใจ เราจะแบ่งทีมกันทำงาน ไวจะนำทีมสอดแนมคอยเฝ้าดูท้องฟ้าและแจ้งเตือนทันทีที่เห็นเงาปีกนก ป้อมจะคุมทีมป้องกันคอยระวังภัยให้ทีมหาเสบียง ส่วนที่เหลือทุกตัวจะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยออกไปหาเมล็ดพืชและเศษใบไม้แห้งมาสะสมไว้ให้ได้มากที่สุด เราต้องทำงานให้เสร็จก่อนพระอาทิตย์ตกวันพรุ่งนี้"

ตรงมุมห้อง "จิว" มดงานตัวเล็กที่สุดในรัง อายุน้อยที่สุดในบรรดามดงานทั้งหมด ยกขาหน้าขึ้นสั่นเบาๆ อย่างกลั้วๆ กลั้วๆ "หนู หนูก็อยากช่วยด้วยค่ะ" เสียงเล็กจ้อยของเธอทำให้มดงานตัวโตๆ หลายตัวหันมามองด้วยความเอ็นดูปนกังวล

ป้อมหัวเราะเบาๆ "เธอตัวเล็กจิวแบบนี้ จะไปแบกเมล็ดข้าวได้ยังไงกัน อยู่เฝ้ารังดีกว่านะ" แต่ฉลาดกลับส่ายหนวดปฏิเสธคำพูดของป้อม "ตัวเล็กไม่ได้แปลว่าไร้ค่าจิว เธอตัวเล็กและว่องไว เหมาะกับงานที่ต้องลอดผ่านซอกหินแคบๆ ที่ตัวใหญ่อย่างป้อมเข้าไม่ได้ ให้เธอไปกับทีมของไว คอยเป็นหูเป็นตาเพิ่มอีกแรง"

ดวงตาเล็กๆ ของจิวเป็นประกายด้วยความภาคภูมิใจ เธอพยักหน้ารับหน้าที่ทันทีไม่รู้เลยว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า ความกล้าหาญเล็กๆ ของเธอจะถูกทดสอบอย่างหนักที่สุดในชีวิต

| บทที่ ๓ — ออกหาเสบียง

แสงแดดยามเช้าส่องลงมาบนทุ่งหญ้ากว้างนอกรัง ขบวนมดงานนับร้อยตัวเรียงแถวเดินออกจากปากรังอย่างเป็นระเบียบ แต่ละตัวมีหน้าที่ของตัวเองชัดเจน กลุ่มหนึ่งมุ่งหน้าไปยังต้นข้าวป่าที่เมล็ดสุกเหลืองอร่ามอยู่ริมทุ่ง อีกกลุ่มไปเก็บเศษใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นใต้ต้นไทรมาใช้เสริมความแข็งแรงให้ผนังรัง

"ระวังหน่อยนะ ตรงนั้นดินร่วนอาจกล่มได้" มดงานตัวหนึ่งเตือนเพื่อนร่วมทีมขณะ
ช่วยกันแบกเมล็ดข้าวก้อนโตกว่าตัวเองสามเท่ากลับรัง เสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้น
เมื่อมดอีกตัวลื่นล้มบนก้อนดินแต่ยังกัดเมล็ดข้าวไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

จิ๋วเดินตามหลังไวอย่างตั้งใจ แม้ตัวจะเล็กแต่เธอก็พยายามแบกเศษใบไม้แห้งขึ้น
ใหญ่กลับรังให้ได้เท่ากับตัวอื่น หลายครั้งที่เธอเกือบล้มเพราะน้ำหนักเกินตัว แต่ก็มี
เพื่อนมดงานตัวอื่นคอยช่วยพยุงอยู่เสมอ "ไม่เป็นไรนะจิ๋ว ทุกตัวในรังช่วยกัน ไม่มี
ใครต้องแบกทุกอย่างคนเดียว" มดงานรุ่นพี่ตัวหนึ่งพูดให้กำลังใจพลางช่วยดันเศษ
ใบไม้ให้เธอ

ไวคอยสอดสายตามองท้องฟ้าอยู่ตลอดเวลาระหว่างทำงาน หนวดของเธอไวต่อ
ทุกความเคลื่อนไหวเหนือหัว "ทุกตัวทำงานเร็วๆ นะ เมฆเริ่มเข้ามาใกล้แล้ว" เธอ
เตือนเป็นระยะ เสียงของเธอทำให้จังหวะการทำงานของทุกตัวเร็วขึ้นอีกเท่าตัว
ไม่มีใครอยากให้ความพยายามทั้งหมดต้องสูญเปล่าเพราะฝนมาเร็วเกินคาด

เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนมาอยู่กลางฟ้า ขบวนมดงานเที่ยวแรกก็ทยอยกลับเข้ารัง
พร้อมเสปิงกองโต ห้องเก็บของที่เคียวว่างเปล่าเริ่มเต็มไปด้วยเมล็ดข้าวและเศษ
ใบไม้แห้งเรียงเป็นกองสูง ฉลาดย่นตรวจนับด้วยความพอใจ แต่เธอก็รู้ดีว่านี่เป็น
เพียงจุดเริ่มต้น ยังมีงานอีกมากที่ต้องทำให้เสร็จก่อนพระอาทิตย์ตกดินของวันพรุ่ง
นี้

| บทที่ ๔ — เงาปีกจากฟากฟ้า

บ่ายวันนั้น ขณะที่ทีมมดงานเที่ยวที่สองกำลังเก็บเมล็ดพืชอยู่กลางทุ่งหญ้า เสียงเตือนภัยของไวกี้ดังขึ้นอย่างกะทันหัน "หมอบลง! นกกระจอกมาแล้ว!"

ทุกตัวในทีมหยุดนิ่งทันที หมอบตัวแนบพื้นดินให้กลมกลืนกับเงาของก้อนหินและใบหญ้า เงापีกขนาดใหญ่ร่อนผ่านศีรษะของพวกเขาวentอย่างรวดเร็ว เสียงปีกกระพือดังสนั่นก่อนที่นกกระจอกตัวหนึ่งจะโฉบลงมาใกล้พื้นดิน จิกลงตรงจุดที่มดงานตัวหนึ่งเคยยืนอยู่เมื่อครู่ แต่โชคดีที่ทุกตัวหลบทันเวลาพอดี

"อย่าขยับ รอให้มันบินไปก่อน" ป้อมกระซิบสั่งทีมป้องกันที่คอยกระจายตัวอยู่รอบทีมหาเสบียง เขายืนนิ่งพร้อมขากรรไกรอ้าค้างไว้ ตาจับจ้องไปที่นกกระจอกซึ่งบินวนเวียนอยู่เหนือหัวไม่ยอมจากไปง่ายๆ

"มันคงหิวมากจริงๆ ถึงไม่ยอมไปไหน" ไวกี้กระซิบพรางมองดูฝูงนกที่ค่อยๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นบนกิ่งไม้ใกล้ๆ "เราต้องหาทางล่อความสนใจมันไปทางอื่น ไม่งั้นทีมหาเสบียงจะออกทำงานต่อไม่ได้เลย"

ฉลาดซึ่งมาตรวจงานพอดีคิดอย่างรวดเร็ว "ป้อม ให้ทีมของนายแยกออกเป็นกลุ่มเล็กๆ กระจายไปหลายทิศทาง ทำให้นกสับสนว่าจะไล่จิกกลุ่มไหนดี ส่วนทีมหาเสบียงให้เคลื่อนที่ใกล้พุ่มไม้เตี้ยๆ ไว้เสมอ จะได้มีที่หลบทันที่มีสัญญาณเตือน" แผนการง่ายๆ แต่ได้ผล ทีมป้องกันกระจายตัวออกไปสร้างความสับสนให้ฝูงนก ขณะที่ทีมหาเสบียงค่อยๆ ขยับงานต่อไปอย่างระมัดระวังมากขึ้น

แต่ความสงบนั้นอยู่ได้ไม่นาน เพราะเมื่อทุกอย่างดูเหมือนจะควบคุมได้ เสียงกรีดร้องเล็กๆ ก็ดังขึ้นจากอีกฟากหนึ่งของทุ่งหญ้า เป็นเสียงของจิ๋ว

| บทที่ ๕ — จิ๋วหลงทาง

ระหว่างที่ทุกตัวยุ่งอยู่กับการหลบหนีและเก็บเสบียง จิ๋วซึ่งวิ่งไปเก็บเมล็ดข้าวเม็ดสุดท้ายที่ร่วงอยู่ไกลจากกลุ่มโดยไม่ทันสังเกต ก็พบว่าตัวเองอยู่โดดเดี่ยวกลางทุ่งหญ้าเปิดโล่ง ไกลจากพุ่มไม้ที่จะใช้หลบภัยได้ทันเวลา เมื่อเงาปีกนกกระจอกอีกตัวโฉบเข้ามาใกล้ หัวใจดวงเล็กๆ ของเธอเต้นรัวจนแทบหยุดหายใจ

"ช่วยด้วย!" เสียงร้องของจิ๋วดังไปถึงหูของไวที่กำลังคอยสอดแนมอยู่ไม่ไกลนัก เธอหันมองไปเห็นจิ๋วหมอบตัวซ่อนอยู่ใต้เงาก้อนหินเล็กๆ ก้อนเดียวที่พอจะบังตัวได้ ขณะที่นกกระจอกกำลังบินวนเวียนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ราวกับกำลังจับตำแหน่งของเธอได้แล้ว

ไวไม่รอช้า ส่งเสียงเตือนไปยังป้อมทันที "จิ๋วติดอยู่กลางทุ่ง ต้องช่วยเดี๋ยวนี้!" ป้อมและทีมป้องกันอีกสามตัววิ่งกรูกันไปทางจุดที่จิ๋วติดอยู่โดยไม่ลังเล แม้จะรู้ว่าการวิ่งเข้าไปกลางที่โล่งเช่นนั้นเสี่ยงต่อการถูกนกจิกกินได้ง่ายเช่นกัน

"ทุกตัวกระจายกันวิ่งคนละทิศ! ทำให้มันสับสน!" ป้อมตะโกนสั่ง ทีมป้องกันแยก

ย้ายวิ่งกระจายออกไปรอบทิศทันที สร้างเป้าหมายหลอกล่อให้นักกระจอกไม่รู้จะ
เลือกไล่ตัวไหนก่อน ขณะที่ป้อมเองวิ่งตรงดิ่งเข้าหาจิวอย่างไม่กลัวอันตราย

นักกระจอกโฉบลงมามากครั้งเพื่อจับเป้าหมาย แต่ในจังหวะเสี้ยววินาทีนั้นเอง
ป้อมก็มาถึงตัวจิวพอดี เขาใช้ขากรรไกรแข็งแรงคาบตัวจิวขึ้นอย่างระมัดระวังแล้ว
วิ่งพุ่งเข้าหาพุ่มไม้ที่ใกล้ที่สุดทันที เสียงปีกกระพือของนักกระจอกดังกึกก้องอยู่
เหนือหัวเพียงเสี้ยววินาทีก่อนที่จะหลบเข้าใต้ร่มใบไม้ได้ทัน

จิวตัวสั่นอยู่ในอ้อมกอดของป้อม น้ำตาลล่อเป้าด้วยความตกใจ "ขอบคุณค่ะพี่ป้อม
หนู... หนูนึกว่าจะไม่รอดแล้ว" ป้อมยิ้มอย่างอ่อนโยนทั้งที่หายใจหอบจากการวิ่งสุด
แรง "ไม่มีใครในทีมนี้ต้องเผชิญอะไรตามลำพังหรอกจิว นั่นคือเหตุผลที่เราทำงาน
เป็นทีมไง"

| บทที่ ๖ — แข่งกับสายฝน

เมื่อทุกตัวกลับมารวมกันอย่างปลอดภัย ท้องฟ้าเหนือทุ่งหญ้าก็เริ่มมีดครึ้มลงอย่าง
รวดเร็วกว่าที่ฉลาดคาดการณ์ไว้ ลมกระโชกแรงพัดเศษใบไม้ปลิวว่อน หยดฝนเม็ด
แรกเริ่มโปรยปรายลงมาแตะพื้นดินที่แห้งผาก ส่งกลิ่นดินชื้นฟุ้งกระจายไปทั่ว
บริเวณ

"ฝนมาแล้ว! ทุกตัวรีบกลับรังเดี๋ยวนี้!" ฉลาดตะโกนส่งเสียงดังกังวาน มดงานทุกตัวที่ยังคงเหลือเสียบึงติดตัวเร่งรีบวิ่งกลับสู่ปากรังโดยเร็วที่สุด ฝนที่ตกลงมาเริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ จนพื้นดินเริ่มเปลี่ยนเป็นโคลนลื่นไถล

ไวคอยยืนอยู่ปากรังนับจำนวนมดงานที่ทยอยกลับเข้ามา "หนึ่ง สอง สาม..." เธอ นับซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยความกังวล จนกระทั่งขบวนสุดท้ายที่มีป้อมและจิ้งจิกวิ่งกลับมาถึง เธอจึงถอนหายใจโล่งอก "ครบทุกตัวแล้ว!"

ฉลาดสั่งให้มดงานกลุ่มสุดท้ายช่วยกันขนดินและใบไม้มาอุดปากทางเข้ารังให้แน่นหนาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทุกตัวทำงานอย่างเร่งรีบท่ามกลางสายฝนที่กระหน่ำลงมาแรงขึ้นทุกขณะ น้ำเริ่มไหลบ่ามาตามพื้นดินเป็นทางเล็กๆ ไกล่เข้ามาทุกที

"อีกนิดเดียว! ดันอีกแรง!" ป้อมตะโกนพลางช่วยดันก้อนดินก้อนสุดท้ายเข้าปิดช่องว่างที่เหลืออยู่ เสียงน้ำไหลบ่าดังขึ้นเรื่อยๆ จากภายนอก แต่ในที่สุดปากทางเข้ารังก็ถูกปิดสนิทเพียงไม่กี่วินาทีก่อนที่กระแสน้ำจะไหลท่วมมาถึงบริเวณนั้นพอดี

| บทที่ ๗ — เมื่อฝนซา

ภายในรังที่ปิดสนิท เสียงฝนที่กระหน่ำอยู่ภายนอกฟังดูเบาลงราวกับเสียงกระซิบไกลๆ มดงานทุกตัวนั่งพักหายใจ ร่างกายเปียกปอนแต่ปลอดภัยดี ห้องเก็บเสียบึง

ที่เต็มไปด้วยเมล็ดข้าวและใบไม้แห้งจะเพียงพอเลี้ยงทุกชีวิตในรังไปได้ตลอดฤดู
น้ำหลากที่กำลังจะมาถึง

จิ้งจอกนั่งอยู่ท่ามกลางเพื่อนร่วมทีม ยังคงสั่นเล็กน้อยจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่
ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจมากกว่าความกลัว "หนูช่วยงานได้จริงๆ
ด้วยนะคะวันนี้" เธอพูดกับฉลามที่เดินมานั่งข้างๆ

ฉลามพยักหน้ายิ้ม "ใช่แล้วจิ้ง วันนี้ทุกตัวในรังต่างมีส่วนช่วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะตัว
ใหญ่อย่างป้อม ว่องไวอย่างไว หรือตัวเล็กแต่ใจกล้าอย่างเธอ" เธอมองไปรอบห้อง
ประชุมที่เต็มไปด้วยมดงานเหนื่อยล้าแต่ยิ้มแย้ม "รังของเราไม่เคยรอดมาได้ด้วย
ตัวใครตัวหนึ่ง แต่รอดมาได้เพราะทุกตัวช่วยกันเสมอมา"

ป้อมที่นั่งฟังผนังดินอยู่ไม่ไกลพยักหน้าเห็นด้วย "ปีหน้าฝนอาจมาเร็วกว่านี้อีกก็ได้
แต่ตราบไคที่เรายังทำงานเป็นทีมแบบนี้ ผมว่าเราไม่ต้องกลัวอะไรเลย" เสียงหัว
เราะเบาๆ ดังขึ้นทั่วห้อง ท่ามกลางเสียงฝนที่ค่อยๆ เบาลงจากภายนอก

คืนนั้น ขณะที่สายฝนยังคงตกกระหน่ำอยู่เหนือผืนป่า อาณาจักรมดใต้รากไทร
ใหญ่ก็นอนหลับอย่างอบอุ่นและปลอดภัย ด้วยเสบียงที่เพียงพอ ด้วยผนังรังที่แข็งแรง
และด้วยความรู้สึกที่ทุกตัวรู้ดีในใจว่า ไม่ว่าฤดูกาลจะโหดร้ายแค่ไหน ตราบไค
ที่พวกเขายังมีกันและกัน พวกเขาก็จะผ่านมันไปได้เสมอ

ตัวเล็กไม่ได้แปลว่าไร้ค่า ตัวใหญ่ไม่ได้แปลว่าทำได้ทุกอย่าง

ทุกชีวิตล้วนมีทิศทางของตัวเอง เมื่อร่วมมือกัน

แม้พายุจะรุนแรงเพียงใด ทีมที่เหนียวแน่นก็จะผ่านมันไปได้เสมอ

— จบบริบูรณ์ —